

HỒI THỨ SÁU MƯƠI SÁU SỬ BÀ BÀ THÓA MẠ HIỀN LANG

Mới trong khoảnh khắc, Trương Tam đã trở hai món thần công. Chỉ lực cùng chưởng lực đều không phải tầm thường.

Bốn tên đệ tử phái Tuyết Sơn kia không tự chủ được nữa đều sợ run lên. Chúng chợt thấy Trương Tam đưa mục quang nhìn mình. Năm ngón tay phải gã lại chuyển động tưởng chừng như muốn chụp vào đầu thì chẳng còn hồn vía nào nữa, liền văng dạ luôn miệng rồi chạy ra khỏi sảnh đường.

Lúc này bốn lão Thành, Tề, Liêu, Lương vẫn tiếp tục cuộc tỷ đấu giả hiệu. Cả bốn lão cũng biết Trương Tam, Lý Tứ võ công đã cao cường như vậy thì dĩ nhiên kiến thức cũng vi diệu hơn người. Cuộc tỷ đấu giả tạo e khó lòng che được mắt hai người. Vì thế mà kiếm pháp tuy ngấm ngầm thoái nhượng, song ngoài mặt hết sức làm ra bộ hùng hổ tranh đấu liều mạng.

Sử bà bà càng coi lâu càng tức giận, mụ quát lên:

-Những chiêu thức quý quái kia mà bảo là võ công của phái Tuyết Sơn ư? Thế là thể diện thành Lăng Tiêu bị các người làm cho tiêu tan mất cả thể diện.

Mụ quay lại bảo Thạch Phá Thiên:

-Đồ nhi ! Người cầm thanh đao này ra chặt mỗi người một cánh tay cho ta.

Thạch Phá Thiên đứng trước mặt Trương Tam sợ bị lộ tẩy không dám mở miệng lên tiếng, đành đón lấy thanh đơn đao trở vào Thành Tự Học rồi chém tới một nhát.

Thành Tự Học nghe Sử bà bà kêu chàng chặt cánh tay mình thì biết là không phải chuyện nói đùa nên lão thấy chàng vung đao chém tới, vội vung kiếm lên gạt. Thế kiếm này vừa thủ vừa công trầm trọng phi thường. Bất giác lão lộ kiếm pháp chân chính của phái Tuyết Sơn ra.

Trương Tam lớn tiếng hoan hô:

-Chiêu kiếm này mới thiết ra trò !

Thạch Phá Thiên bụng bảo dạ:

-Hai vị nghĩa huynh biết mình nội lực thâm hậu, nếu mình đem nội lực ra mà thắng thì tất nhiên họ nhận ra mình là Cửu Tật Chủng. Mình đã mạo xưng Thạch Trung Ngọc thì chỉ nên thi triển kiếm pháp phái Tuyết Sơn mà thôi.

Chàng liền vung đao đâm xéo đi. Đó là chiêu "Ám Sơn Hư Ảnh" trong "Tuyết Sơn Kiếm Pháp".

Thành Tự Học thấy chiêu thức của chàng tầm thường thì trong lòng không ái ngại gì nữa, chỉ vận kiếm phong tỏa những chỗ trọng yếu. mấy chiêu về sau lão dẫn dụ cho Thạch Phá Thiên đâm trúng vào đùi bên trái. Lão giả vờ không đỡ gạt, rồi la lên một tiếng : "úi chao !".

Mũi đao của đối phương đã đâm vào đùi lão một vết.

Thành Tự Học vút kiếm xuống đất nói:

-Những bậc anh hùng phát tích ngay từ lúc thiếu niên. Già này thành đồ bỏ mất rồi !

Lương Tự Kiến ngó thấy có chỗ lợi dụng được, liền hùng hổ cầm kiếm chém xuống vai Thạch Phá Thiên, đồng thời lớn tiếng quát:

-Gã tiểu tử này không còn biết thiên đạo luân thường là gì nữa, dám đả thương cả sư thúc tổ !

Lão đã biết rõ kiếm pháp của Thạch Phá Thiên. Trong vòng mấy chiêu, lão liền dẫn dụ được chàng thi triển chiêu "Hoàng Sa Mãng Mãng" khê đâm sườn vào cánh tay bên trái lão. Lão cũng la lên:

-Hồng rồi ! Hồng rồi ! Xuýt nữa cánh tay mình bị thằng lỏi chém đứt.

Tiếp theo là Tệ Tự Miễn và Liêu Tự Lệ hai lão song chiến Thạch Phá Thiên và cùng lừa chàng để mũi đao đâm sườn da thịt và đều nhận thua rút lui.

Ta nên biết: Một là Thạch Phá Thiên không có ý chặt đứt cánh tay mấy lão này, hai là chàng chưa sử dụng đến võ công chân thực, chỉ thi triển mấy đường kiếm pháp phái Tuyết Sơn mà chàng chưa luyện được tinh thực. Ba nữa là võ công bốn lão Thành, Tề, Liêu, Lương đều vào hàng tinh thâm lại muốn cho thua một chút về kiếm pháp về bản môn chẳng có chi là khó, trừ phi đối phương cương quyết không thủ thắng thì sự nhận thua mới thiệt là khó.

Cuộc tỷ võ này chẳng khác trò trẻ. Sử bà bà lớn tiếng quát:

-Các người chịu thua thằng nhỏ này. Vậy có cam tâm thờ gã làm Chưởng Môn không?

Thành, Tề, Liêu, Lương bốn gã cùng bụng bảo dạ:

-Tôn gã làm Chưởng Môn chẳng qua là đưa gã đến đảo Long Mộc làm con quỷ không đầu. Có chi mà chẳng cam tâm.

Bốn lão nghĩ vậy bèn đáp:

-Hai vị sư giả tiên sinh đã ra luật lệ căn cứ vào võ công để tranh đoạt chức Chưởng Môn. Bọn ngu đệ tài nghệ không bằng người thì dù lấy lớn thờ nhỏ cũng chẳng còn cách gì chối cãi được.

Sử bà bà hỏi vặn lại:

-Các người có chịu phục tùng không?

Bốn lão đáp:

-Ngoài miệng đã phục thì trong tâm cũng phải phục, còn có điều chi dị nghị nữa?

Mấy lão ngoài miệng nói vậy, song trong lòng tự nhủ:

-Để cho hai tên ác đồ này đi rồi thì thành Lăng Tiêu lại là giang sơn của chúng ta.

Một mù già và một thằng quỷ con sức mảy mà làm gì được?

Sử bà bà liền nói:

-Vậy sao các người không làm lễ tham bái vị tân Chủởng Môn phái Tuyết Sơn đi, còn đợi đến bao giờ?

Đột nhiên bên ngoài sảnh đường có người lớn tiếng quát:

-Ai là tân Chủởng Môn phái Tuyết Sơn?

Chính là thanh của Tây Bắc Bạch Vạn Kiếm. Tiếp theo những tiếng xiềng xích loảng xoảng vang lên. Bạch Vạn Kiếm đi trước, theo sau là bọn Cảnh Vạn Chung, Kha Vạn Quân, Vương Vạn Nhận, Hồ-Diêu Vạn Thiên, Văn Vạn Phu, Uông Vạn Dực, Hoa Vạn Từ. Một bọn đệ tử chi trưởng mới ở Trung Nguyên trở về.

Bạch Vạn Kiếm vừa nhìn thấy Sử bà bà vội la lên:

-Má má ! Má má đã về đấy ư?

Thanh âm hân hoan vẻ mừng vui.

Lúc này Thạch Phá Thiên đã nghe Phong Vạn Lý kêu Sử bà bà bằng sư nương, chàng đã nghĩ ngay đến mù là Bạch Tự Tại phu nhân. Bây giờ chàng lại nghe Bạch Vạn Kiếm kêu mù bằng má má thì không còn nghi ngờ gì nữa. Có điều trong lòng chàng lấy làm kỳ, tự hỏi:

-Sư phụ mình đã là Chủởng Môn phu nhân phái Tuyết Sơn sao người còn tự xưng là Chủởng Môn phái Kim Ô ? Chẳng những thế lúc nào người cũng nói bô bô: "Võ công phái Kim Ô khắc chế phái Tuyết Sơn" là nghĩa làm sao?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy A Tú chạy đến trước Bạch Vạn Kiếm kêu hân:

-Gia gia !

Bạch Vạn Kiếm mừng quá run lên hỏi:

-A Tú !... Hài nhi... không chết ư?

Sử bà bà hững hờ đáp:

-Dĩ nhiên y không chết. Chẳng lẽ y cũng như cái vị thịt như mi hay sao? Thế mà người còn dám vác cái mặt mo lại kêu ta bằng má má. Ta sinh mi rồi, hận mình

không đập chết ngay đi. Lão già kia đã để chúng bắt giam. Còn tui phải đeo hàng đồng đồng hàn sắt rỉ kêu loảng xoảng, ngứa thớm quá phải không? Mi là "Khí Hàn Tây Bắc" thì ta là "Khí Tử Tây Bắc". Mẹ kiếp ! Phái Tuyết Sơn cái cóc gì mà già cũng là quân chó chết, trẻ cũng là quân chó chết. Tất cả là phường chó chết. Ta muốn đổi tên phái Tuyết Sơn là phái chó chết.

Bạch Vạn Kiếm chờ cho mụ thóa mạ một hồi rồi mới nói:

-Má má ơi ! Hài nhi cùng các vị sư huynh đệ không phải võ công kém cỏi để bị người bắt. Chẳng qua bị mấy tên tặc này ngấm ngầm dùng gian kế. Hấn... Hấn già làm gia gia, ngấm ngầm dấu cơ quan trong chần, nên hài nhi mới mắc bẫy hấn...

Sử bà bà tức giận lại thóa mạ:

-Thằng chó chết bé con này chẳng ra trò gì. Mi nhận lầm người khác đã đành, ai đời lại nhận lầm cả gia gia? Thế mà cũng đòi làm người được ư?

Bạch Vạn Kiếm từ thuở nhỏ đã bị mẫu thân đánh mắng quen rồi. Bây giờ hấn bị bà ta thóa mạ tục tằn trước mặt mọi người tuy đã cảm thấy bẽ bàng, nhưng hấn chẳng để lòng mà chỉ lo lắng về sự an nguy của phụ thân, hấn liền hỏi:

-Má má ! Gia gia hài nhi có bình yên không?

Sử bà bà tức giận đáp:

-Lão già chó chết hay sô'ng mà mi là thằng chó chết con còn chẳng biết, thì ta đây biết thế nào được? Lão chó chết già cố sống ở đời thì cũng thành mặt mo mới để cho bọn sư đệ cùng đồ đệ giam cổ lại. Ta tưởng lão chết đi còn hơn.

Bạch Vạn Kiếm nghe Sử bà bà nói vậy thì biết là phụ thân mình bị bọn phản nghịch bản môn giam cầm, còn tính mệnh không có điều chi đáng ngại, hấn được an ủi rất nhiều, liền nói:

-Tạ ơn trời đất. Gia gia vẫn đang bình yên.

Sử bà bà thóa mạ bằng lời thô tục hơn:

-Bình yên cái cứt !

Tuy miệng mụ chửi, nhưng trong lòng thiệt cũng quan tâm. Mụ ngó bọn Thành Tự Học hỏi:

-Các người mang đại sư huynh giam vào đâu? Sao còn chưa thả ra?

Thành Tự Học đáp:

-Đại sư huynh nóng nảy vô cùng ! Còn ai dám đến gần nữa? Kẻ nào vào gần là bị y đập chết.

Sử bà bà trên mặt thoáng qua một tin mừng. Mụ nói:

-Hay lắm ! Hay lắm ! Lão chó chết này tưởng võ công mình là đệ nhất thiên hạ, lên mặt kiêu ngạo với đời. Để lão bị hành hạ thêm ít nữa cho lão biết đời.

Lý Tứ nghe Sử bà bà thóa mạ hoài cũng tức mình hỏi xen vào:

-Ai là Chuồng Môn "phái chó chết"?

Sử bà bà trở vào mặt gã quát mắng:

-Ba chữ "phái chó chết" đâu đến hạng chó chết như mi dám nhục mạ đến phái Tuyết Sơn ta? Võ công mi có cao cường phóng chuồng đánh chết ta đi thì được còn thóa mạ người ở trước mặt ta, thì đừng hòng.

Mọi người thấy Sử bà bà mắng Lý Tứ như tát nước vào mặt thì không khỏi sợ run, hai bàn tay đều ướt đầm mồ hôi. Họ đều tưởng rằng Lý Tứ mà nổi giận ra tay là Sử bà bà không tài nào thoát chết.

Thạch Phá Thiên lạng người ra đứng chắn trước mặt Sử bà bà đề phòng Lý Tứ có động thủ giết mổ thì chàng sẽ đón đỡ.

Bạch Vạn Kiếm khổ vì nổi chân tay không được tự do, miệng hằn la thảm:

-Khổ rồi ! Khổ rồi !

Ngờ đâu Lý Tứ không nổi giận, lại tươi cười nói:

-Phải rồi ! Tại hạ biết mình lỡ lời, xin Bạch phu nhân thứ tội. Vậy vị nào là Chuồng Môn phái Tuyết Sơn?

Sử bà bà trở vào Thạch Phá Thiên đáp:

-Thằng nhỏ này đã đánh bại bốn tên bạn đồ là Thành, Tề, Liêu, Lương. Bọn chúng đã tôn gã lên làm Chuồng Môn phái Tuyết Sơn. Có kẻ nào không phục đâu?

Bạch Vạn Kiếm lớn tiếng:

-Hài nhi không phục, muốn tỷ đấu với gã.

Sử bà bà nói:

-Được lắm ! Cởi bỏ xiềng xích cho mọi người đi.

Liêu Tự Lệ hết nhìn Thành Tự Học lại ngó Lương Tự Tiến. Họ đều bụng bảo dạ:

-Nếu mở xiềng buông tha bọn đệ tử chi trưởng thì muốn chế phục chúng trở lại không thể được nữa. Huống chi mình đã làm loạn phạm thượng hằn là phải chết không có đất chôn. Nhưng tình thế nguy bách trước mắt này, không tha họ cũng không được.

Liêu Tự Lệ hỏi Bạch Vạn Kiếm:

-Người đã là bại tướng dưới bàn tay ta mà bọn ta đã phục cả rồi thì người còn lấy tư cách gì mà bảo là không phục?

Bạch Vạn Kiếm tức giận đáp:

-Người là tên nghịch tặc phản loạn, ta hận mình chưa thể phân thây người làm muôn đoạn. Sao lại bảo ta là bại tướng dưới bàn tay người được? Người có những hành vi ám muội đê hèn mà bây giờ còn dám nhìn mặt ta nữa ư?

Nguyên người đã ẩn trong giường Bạch Tự Tại giả bộ có bệnh chính là Liêu Tự Lê, Bạch Vạn Kiếm thò tay vào sờ mũi phụ thân liền bị lão dùng kim kẹp chặt tay phải. Trong bọn đệ tử chi trưởng ở Trung Nguyên trở về thì Bạch Vạn Kiếm là tay lợi hại hơn hết. Tay đầu nào đã mắc bẫy rồi, còn những người kia hoặc trúng kế bị bắt, hoặc bị bức bách phải phục tùng, nếu không phục phải mắc vòng lao lung.

Bây giờ Bạch Vạn Kiếm nhìn thấy Liêu Tự Lê, hấn tức giận nghiêng răng ken két.

Liêu Tự Lê cười nói:

-Nếu người không phải là bại tướng dưới bàn tay ta thì sao lại bị khóa tay. Ta không dùng ám khí, mà cũng chẳng dùng thuốc mê.

Lý Tứ quát lên:

-Hàng nửa ngày trời tranh chấp nhau hoài. Ta không thể chờ được nữa. Mau mở xiềng cho y, để hai người tỷ đấu phen nữa.

Liêu Tự Lê hãy còn do dự, Lý Tứ đã vươn tay trái ra đón lấy thanh kiếm của lão.

Choảng choảng mấy tiếng.

Khóa chân khóa tay Bạch Vạn Kiếm đều bị chém đứt. Những xiềng khóa này bằng thép nguyên chất đúc nên, mà thanh trường kiếm của Liêu Tự Lê tuy là món lợi hại khí nhưng cũng không phải loại bảo kiếm chắc sắt như bần, nhưng Lý Tứ đã vận nội lực cực kỳ thâm hậu vào thanh kiếm thì chặt xiềng khóa chẳng khác chặt cành khô.

Xiềng khóa đeo sắt vào da thịt Bạch Vạn Kiếm bị chặt rớt cả xuống đất mà tay chân Bạch Vạn Kiếm không bị sây sát chút nào.

Mọi người thấy thế đều lớn tiếng hoan hô. Có kẻ xiểm nịnh để lấy lòng Lý Tứ reo câu "thủ pháp tuyệt hảo" rất vang dội.

Bạch Vạn Kiếm vốn là người tự phụ, ít khi chịu phục ai mà lúc này cũng không khỏi reo lên:

-Bội phục ! Bội phục !

Một tên đệ tử chi trưởng cầm kiếm lại đưa cho hắn.

Bạch Vạn Kiếm phì một tiếng rồi nhổ nước miếng đánh xẹt vào mặt gã. Tiếp theo hắn vung chân đá gã lăn long lóc, vừa đá vừa mắng:

-Quân phản nghịch !

Ta nên biết gã này đã là đệ tử chi trưởng được lưu lại trong thành Lăng Tiêu mà bình yên không việc gì thì dĩ nhiên gã đã tham dự vào âm mưu phản nghịch.

A Tú la lên:

-Gia gia !

Nàng cầm ngược thanh kiếm của mình đưa cho cha. Bạch Vạn Kiếm mỉm cười nói:

-Nữ nhi của ta ngoan quá !

Mấy ngày liền, Bạch Vạn Kiếm toàn gặp những chuyện phản nghịch, chỉ có bữa nay gặp mẫu thân cùng nữ nhi vẫn cường kiện là chuyện vui mừng, an ủi cho hắn.

Hắn quay đầu lại vẻ mặt đang hiền hòa biến thành oán ghét. Mắt dương tóc lửa nhìn Liêu Tự Lệ quát to:

-Người đã phản nghịch sư môn, vậy không còn là trưởng bối của ta nữa. Hãy tiếp chiêu đây !

Bạch Vạn Kiếm rút kiếm đánh soạt một tiếng đâm tới.

Giữa lúc ấy Lý Tứ xoay ngược trường kiếm lại khê gạt thanh kiếm của Bạch Vạn Kiếm ra rồi nhét chui kiếm vào trong tay Liêu Tự Lệ.

Bạch Vạn Kiếm cùng Liêu Tự Lệ thi triển kiếm chiêu lúc này là cuộc tử đấu liều mạng, nên đem hết sở học bình sinh của mình ra để hại đối phương khác hẳn với cuộc đấu trò trẻ giữa bốn lão Thành, Tề, Liêu, Lương vừa rồi.

Những nhân vật đời thứ nhất phái Tuyệt Sơn, trừ Bạch Tự Tại ra thì đến Liêu Tự Lệ là võ công cao cường hơn cả. Lão nghĩ bụng:

-Mình đã tự nhận thua thằng lỏi Thạch Trung Ngọc. Bây giờ chỉ cần đả bại Bạch Vạn Kiếm thì dĩ nhiên Thạch Trung Ngọc sẽ nhất định phải qua đảo Long Mộc dự yến Lạp Bát Cúc mà làm con tử quý. Bạch Vạn Kiếm võ công chẳng kém gì mình, vậy bây giờ mình phải cẩn thận lắm mới được, không thì mất mạng với hắn. Cổ tay hắn đã bị mũi kim kẹp thành thương tích, sử kiếm không được thuận tiện. Mình phóng kiếm đâm hắn chết ngoẻo thì trong thành Lăng Tiêu mình sẽ là người độc tôn. Thằng lỏi Thạch Trung Ngọc có làm Chưởng Môn cũng vô dụng. Chờ cho Trương Tam, Lý Tứ cút rồi, ta liền nói là từ đây tới đảo Long Mộc đường xa muôn dặm, phải lên đường ngay cho khỏi lỡ ngày Lạp Bát và bức bách gã phải rời thành Lăng Tiêu tức khắc.

Liêu Tự Lệ quyết định chủ ý rồi thấy tình hình phấn khởi. Lão múa thanh trường kiếm như con giao long xuất hải. Chiêu nào cũng cực kỳ lợi hại.

Bạch Vạn Kiếm nóng chuyện báo thù rửa hận không bình tĩnh được, hắn muốn hạ sát kẻ thù cho mau nên không khỏi có phần nguy hiểm.

Sau khi qua lại ba chục chiêu, hắn phóng kiếm đâm thẳng tới. Luồng lực đạo cực kỳ mãnh liệt. Liêu Tự Lệ nghiêng người.

Roạt một cái ! Bạch Vạn Kiếm bị hốt đứt mảnh áo.

A Tú vội la lên một tiếng "ối chao".

Sử bà bà lớn tiếng mắng:

-Thằng chó con cũng chẳng hơn gì thằng chó già, lão chó già sinh ra được thằng con này cũng là đồ vô dụng.

Bạch Vạn Kiếm trong lòng nóng nẩy. Kiếm chiêu có phần rối loạn.

Liêu Tự Lệ mừng thầm, hỏi lại:

-Ta đã bảo mi là tên bại tướng dưới bàn tay ta, chẳng lẽ còn giả được ư?

Liêu Tự Lệ nói câu này là cốt để làm rối ruột Bạch Vạn Kiếm đang nhân đó mà thủ thắng. Không ngờ khéo quá hóa vụng. Bạch Vạn Kiếm chuyển đi Trung Nguyên vừa rồi trải qua bao sự thất bại, khiến hắn tăng thêm mấy phần trầm tĩnh, đồng thời kinh lực cũng hơn trước.

Hắn nghe đối phương buông lời mai mỉa chẳng những không nổi giận mà lại bình tĩnh hơn trước. Hắn phóng ra liền bảy chiêu thế thủ. Nhờ bảy chiêu thế thủ này cục diện trở lại bình thường. Rồi sau Bạch Vạn Kiếm ra những chiêu rất kín đáo và cực kỳ lợi hại.

Liêu Tự Lệ chuyển mình rất chuyển mình rất mau lẹ xung quanh đối phương. Miệng lão không ngớt châm chọc và thóa mạ.

Giữa làn kiếm quang lấp lánh, Bạch Vạn Kiếm hú lên một tiếng dài.

Soạt ! Soạt ! Liền ba nhát kiếm phóng ra, nhưng đến chiêu thứ tư, luồng kiếm quang xanh lè vừa lóe ra thì một tiếng chát vang lên !

Đùi bên trái Liêu Tự Lệ bị chặt đứt tận đầu gối. Lão "úi" lên một tiếng thê thảm nằm lăn trên vũng máu.

Bạch Vạn Kiếm cầm thanh trường kiếm trở chênh chếch về phía Thành Tự Học nói:

-Người lại đây !

Mũi kiếm của hắn còn đâm máu, từng giọt một nhỏ xuống đá.

Thành Tự Học sắc mặt lợt lạt, tay nắm chuôi kiếm nhưng vẫn chưa rút ra khỏi vỏ. Lão đứng yên hồi lâu rồi mới đáp:

-Người muốn làm Chưởng Môn nhân... thì cứ việc lên mà làm là xong. Ta có tranh giành với người đâu?

Bạch Vạn Kiếm lại đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Tề Tự Miễn và Lương Tự Tiến.

Hai lão Tề, Lương đều lắc đầu không nói gì.

Sử bà bà bỗng lên tiếng:

-Đã bại được mấy tên cường đồ đã lấy chi làm giỏi?

Rồi mụ quay lại bảo Thạch Phá Thiên:

-Đồ nhi ! Người ra tỷ đấu với gã đi, thử xem đồ nhi của lão chó chết lợi hại hay đồ nhi do ta giáo huấn lợi hại hơn ?

Mọi người nghe mụ nói câu này đều rất lấy làm kỳ, tự hỏi:

-Thằng lỏi Thạch Trung Ngọc rõ ràng là đồ nhi của Phong Vạn Lý mà sao mụ này lại nhận là đồ nhi của mụ ?

Bỗng nghe Sử bà bà lớn tiếng thúc giục:

-Người tiến ra lẹ lên ! Mà phải dùng đao chứ không được dùng kiếm. Lão chó kiếm pháp tầm thường lắm. Đao pháp của chúng ta lợi hại hơn nhiều.

Thạch Phá Thiên thực tình không muốn tỷ đấu với Bạch Vạn Kiếm, vì chàng nghĩ đến hấn là phụ thân của A Tú, chàng không muốn phạm lỗi với nàng. Nhưng khổ nỗi nếu mở miệng lên tiếng chối từ thì lập tức Trương Tam, Lý Tứ nhận ra mình.

Chàng cầm ngược thanh đơn đao đứng trước mặt Sử bà bà, vẻ mặt ra chiều bẽn lễn.

Sử bà bà:

-Ta vừa mới ưng thuận cho người việc đó mà người không nhớ ư? Ta cần coi người có lập được công lớn thì việc ấy mới thành. Công lớn đó tức là đã bại gã đồ nhi của lão chó đó. Nếu người mà thua gã thì rút cho xa. Vĩnh viễn ta không muốn nhìn thấy người nữa. Đồng thời người cũng đừng hòng được gặp A Tú.

Thạch Phá Thiên bụng bảo dạ:

-Té ra sự phụ bảo mình lập công lớn chỉ là đánh bại người con mà lão nhân gia đã sanh ra. Việc này mới thật là kỳ !

Bây giờ mọi người trong sảnh đường mới dần dần hiểu tâm lý của mụ. Ai nấy đều lẩm bẩm:

-Sử bà bà muốn thằng lỏi này làm Chương Môn phái Tuyết Sơn để gã đến đảo Long Mộc nộp mạng đặng thay cho con mụ khỏi chết mất xác.

Nhưng thực tình chỉ có A Tú, Bạch Vạn Kiếm mới hiểu rõ chỗ dụng ý của Sử bà bà.

Nguyên Bạch Tự Tại và Sử bà bà là đôi vợ chồng đều tính nóng như lửa. Bình thời Sử bà bà phải nhân nhượng chồng mấy phần, nhưng mỗi phần hận chứa chất trong lòng đã lâu.

Đến khi Thạch Trung Ngọc cưỡng gian A Tú không thành. Bạch Tự Tại chẳng những chặt tay Phong Vạn Lý mà còn quát mắng Sử bà bà. Trong cơn thịnh nộ, lão đánh mụ một cái tát tai.

Sử bà bà cảm giận bỏ xuống núi. Hiện giờ tuy mù đã trở về thành Lăng Tiêu, nhưng thủy chung không bao giờ quên được cái tát tai. Mụ vẫn cảm hận đến cực điểm nên hễ mở miệng là dùng danh từ "quân chó" để thóa mạ ông chồng.

Bạch Tự Tại y võ công của mình độc đáo ở miền Tây Vực, không coi Sử bà bà vào đâu. Sử bà bà cảm hận mà không có chỗ phát tiết, nên muốn dạy một tên đồ đệ đả bại con mình, tức là đả bại được đồ đệ Bạch Tự Tại.

Rút cuộc mụ muốn mượn điểm này để chiếm đoạt thượng phong của đức phu quân.

Bạch Vạn Kiếm chưa hiểu đến chi tiết Thạch Phá Thiên là đồ đệ của mẫu thân hắn. A Tú còn hiểu toàn bộ hơn hắn về điểm này.

Bạch Vạn Kiếm trợn mắt lên nhìn Thạch Phá Thiên ra chiều bực tức.

Sử bà bà hỏi:

-Sao ? Người khinh miệt gã ư? Gã là một thiếu niên đã bái ta làm sư phụ và đã được ta giáo huấn. Ngày nay gã không như hồi trước nữa đâu. Bây giờ người cùng gã tỷ võ, nếu người thắng được gã ta mới cho lão chó chết, sư phụ người quả là lợi hại. Bằng người bị bại dưới đao gã thì ta gả A Tú cho gã làm vợ đó.

Bạch Vạn Kiếm giật mình kinh hãi la lên:

-Má má ! Việc này nhất định không nên. Có lý đâu con A Tú nhà ta lại gã cho thằng lỏi mất dạy đó?

Sử bà bà cười ha hả nói:

-Nếu người đánh bại được thằng nhỏ này thì tự nhiên gã không lấy được A Tú. Bằng người mà thất bại thì người còn làm chủ sao được nữa?

Bạch Vạn Kiếm không khỏi ngấm ngầm bực tức. Hắn lẩm bẩm:

-Má má cảm phần gia gia mà lại trút lửa hận lên đầu mình. Nếu mình không đánh bại được thằng hỏi con kia thì làm đời người trên thế gian cũng uổng mà thôi.

-----oOo-----